

Farkas Anita:

A szabadság ára

Mindig féltem attól, hogy a rossz dolgok hatására, amik történtek velem, elromlott valami a lelkemben, hogy egyszer rossz ember leszek. Még akkor is így gondoltam, amikor vele találkoztam. Öreg hibám, ha tönkremegy egy kapcsolat, magamat hibáztatom. Végre mindenem megvolt: saját vállalkozás és szerető társ. Boldog voltam, de úgy tűnik nekem csak rövid távú örömmámor járt. Most olyan helyen vagyok, ahol nem talál rám. Nem is akarom. Tett róla, hogy meggyűlöljem. Örökre.

Szélcsengő csilingelése jelzi, vásárló lépett az üzletbe. A férfi kíváncsian néz körbe. A polcokon egyedi ajándéktárgyak sorakoznak: a már retró terméknek számító porcelán cukortartótól a modern vicces feliratos kötényig itt mindent meg lehet találni. Amikor úgy döntöttem, hogy saját üzletet nyitok először csak antik tárgyakban gondolkodtam. Viszont, hogy a fiatalokat is becsalogassam, kompromisszumot kellett kötnöm magammal. Ezért új termékeket szintén árulok. Berendezést tekintve azonban – hiába próbált meggyőzni lakberendező

ismerősöm, hogy legalább a bolt fele álljon fém polcokból, – nem engedtem. Imádom a fát, és hiszem, hogy a vevők is jobban örülnek, ha belépve olyan illatot éreznek, mintha erdőben sétálnának. Az egyetlen modern tárgy a pénztárgép, még a kávé is kotyogóssal főzöm. A férfi, miután több tárgyat kézbe vett, majd visszahelyezett átszeli a közöttünk lévő távolságot, és a pulthoz lép.

– Ezeket maga csinálta? – érinti meg a kézzel készített ékszereket, amelyek állványon lógva várják, hogy gazdára találjanak.

– Az összeset.

– Valami különlegeset szeretnék egy számomra fontos személynek.

– Pillanat – emelem felé a mutatóujjam, és a raktárba megyek. Egy dobozzal térek vissza, a pult-ra helyezem.

– Ezek még Valentin napról maradtak, biztos talál benne valami szépet a párjának.

– A páromnak? – húzza fel a szemöldökét meglepettségében az idegen és elneveti magát.

– Azt mondta "egy számomra fontos személynek".

– Igen, a nagyanyámnak lesz.

Zavaromban elpirulok.

– Ez esetben azt hiszem valami másra lesz szükség. Mit szólna... – sétálok ki a pult mögül és megállok a második polc előtt – ... valamelyik antik cukortartóhoz? – mutatok az említett termékekre. Amikor a nagymamája ránéz, maga fog eszébe jutni róla.

– Rendben, de valami visszafogott mintájút kérek. A hivalkodást nem kedveli.

– Akkor úgy gondolom, ez a galamb olajággal a szájában megfelelő lesz. Csomagolhatom?

– Igen, kérem. – mondja miközben előveszi a tárcáját.

– Hagyja csak, a cég ajándéka. Adja át jókívánságaimat az ünnepeltnek.

Amikor átadom a terméket egy pillanatra összeérnek az ujjaink, a tekintetünk összekapcsolódik. Szeme kékje a nyári égboltot idézi. A csilingelés ránt bennünket vissza a valóságba. Elköszönünk, távozóban még visszanéz rám. Ami azt jelenti: még találkozunk.

Másnap délelőtt éppen a friss árut veszem át, amikor vásárló lép az üzletbe.

– Máris jövök. – kiabálok a raktárból.

A tegnapi idegen áll a pult előtt.

– Üdv! Talán nem tetszett az ajándék? – teszem fel a kérdést enyhe ijedtséggel a hangomban, mert úgy sejtem reklamálni jött vissza. Amire igazán nem lehet oka, hiszen ingyen adtam az árut. Ami nagy kockázatvállalás volt részemről, mert az utóbbi időben nem megy jól a bolt. Gondoltam a gráttisszal elérem, hogy bejön majd máskor is. Remélem inkább az utóbbiról van szó.

– Nyugodjon meg. Telitalálat volt, nagyon örült neki Kati mama.

– Akkor miben segíthetek? – mosolygok rá.

– Nagyon kellemetlenül éreztem magam, hogy fizetés nélkül nekem adta a terméket, és... – áll egyik lábáról a másikra, a cipője orrát nézi. Egészen olyan, mint egy kisgyerek, aki nem szívesen vallja be, hogy betörte focizás közben a ház ablakát. –... szeretném meghívni egy kávéra.

– Erre igazán semmi szükség.

– Ragaszkodom hozzá – kihúzza magát, és mélyen a szemembe néz. Zavarba ejtően sokáig. Már nyomra sincs rajta a korábbi szerénységnek.

– Nem szoktam vásárlókkal találkozgatni. Főleg újakkal nem. – közlöm a kifogást, amit ebben a pil-

lanatban találtam ki. A hangomat igyekeztem anynyi határozottsággal megtölteni, amennyivel csak lehet. – És, ha most megbocsájt rengeteg a dolgom. – fordítok hátat, hogy visszatérjek a munkámhoz, amikor így szól.

– Kovács Áron vagyok. – nyújtja felém a kezét. Valami nálam nagyobb erő arra készítet, hogy megforduljak.

– Wolf Zsófia. – rázom meg a jobbját. – Látod, már nem is vagyunk idegenek. – mosolyog, és egy pillanattal később enged el, mint az szokás bemutatkozásnál. – Szóval, mikor kávézol velem?

– Nagyon sűrű a hetem. – hazudom, mert nem akarom olyan könnyen beadni a derekam. – Szombatnál előbb nem érek rá. Reggel hétre gyere értem. Megvárlak a bolt előtt.

– Rendben, akkor három nap múlva. – Három nap múlva. – ismétlem gépiesen miután elment.

– Csak egy kávé, nem fog belehalni. – Dr. Tarka Mária pszichológus belekortyol a teájába, majd hátradől a magas támlájú irodai székben. Csak egy fa asztal választ el bennünket. Én egy fehér műbőr, részben fém széken ülök. Nem kanapén fekszem, mint az amerikai filmek szereplői. Pedig, ahogy érzem magam, jobb lenne vízszintes helyzetben.

– Zsófia, mondja el, mitől fél. Ha nem beszél, nem tudok segíteni.

Már egy hónapja járok ide, de még mindig nehezen jönnek a szavak. Aki állandóan azt hallja: "Fogd be a pofád!" az idővel megtanul hallgatni. Főleg, ha az élete a tét. Erőt veszek magamon és beszélni kezdek. Muszáj. Még akkor is, ha újra sírás lesz a vége, mint általában mindig, amióta elkezdtük a terápiát.

– Kinek kellene olyan nő, akinek talán élete végéig emléketörései lesznek. Lehet, hogy az apám az erőszakkal elérte a célját, és már mindig ilyen roncs maradok. – a hangom gyenge, a karom öszszefonom a testem előtt. Félek, hogy szétesem.

– Ami régebben történt az a múlt, ezt ne feledje! Igent mondott a meghívásra. Tehát meg szeretné próbálni a társas érintkezés eme formáját. Nyilván

egészen más, mint a vásárlókkal való kapcsolattartás. Próbálja meg a jó oldalát nézni: Találkozik az elmondása szerint vonzó férfival, és isznak egy jó kávé. Nem feleségül kérte az illető. Gondoljon arra, ez is egy lépés a gyógyulás útján. És... csak érezze jól magát! Nem szükséges, hogy később több legyen ebből. Koncentráljon a jelenre!

– Megpróbálom.

– Ez a beszéd. Aztán értesítsen, hogy sikerült a találkozó. – mondja mosolyogva miközben kikísér a rendelőből.

Ahogy megbeszéltük a bolt előtt várom. Még nem ért ide. Sebj, addig hódolok az egyik kedvenc hobbinak: figyelem az embereket. Imádom ezt csinálni hiszen mindenki egy külön történet. Középkorú pár sétál el előttem. A férfi öltönyt, a nő nadrágkosztümöt visel. Az előbb említett valamivel előrébb halad, mint a másik, csak ritkán pillant hátra. Beszállnak az óriási Mercedesbe és elhajtanak. Lerítt róluk, hogy már megromlott a házasságuk, csupán a látszatot igyekeznek fenntartani. Va-

jon mitől futott zátonyra a holtomiglan – holtodiglan? A gondolatmenet folytatására nincs időm, mert egy Ford Focus áll meg mellettem.

– Ne haragudj, beleragadtam a reggeli csúcsforgalomba – szabadkozik miközben kiszáll. Nyitja előttem az anyósülés ajtaját.

A Corso Caféban ülünk. Imádom ezt a helyet, fonott székek, és fa asztalok alkotják a berendezést. A mennyezetről pedig lampionok lógnak. A hely egyébként klubként is üzemel. Péntek esténként a fiatalság engedheti ki a gőzt, feledkezhet meg kicsit az iskoláról. Áron eszpresszót rendel, én Latte Macchiátót.

– Mesélj magadról? – kéri miközben nagyot kortyol a kávéjából. A fele el is fogy. Vajon min-denben ilyen gyors?

– Kezdd inkább te! – kérem.

Grafikusként dolgozik, de a munkája könyvek mellett honlapokat, sőt mi több színházi díszleteket is érint. Nem helybéli a nagymamáját jött meglátogatni, mert születésnapja volt.

Úgy tervezte, csak néhány napig marad határidős projekt miatt, de sikerült időpontot módosítania a megrendelővel. Az ok, amiért még itt van: Én

vagyok.

– Nem venném a szívemre, ha miattam elveszítenéd ezt a megbízást – ráncolom a szemöldököm aggódva.

– Emiatt ne fájjon a fejed. Na halljuk, mit érdekes tudni rólad azon kívül, hogy különleges érzéked van ajándékválasztáshoz, és sikeres üzletasszony vagy.

– Én... – kezdenék bele, de akkor a szomszéd asztalnál ülő elé készül letenni a felszolgáló a kávé. A keze azonban megremeg, az ital kiborul, a vendég ruhájára is jut belőle. A csörömpölés visszarepít a múltba.

– *Ez minden, csak nem ebéd! – ripakodik anyámra apám, és tányérját az asztalra csapja. A levesből az öltözékemre is fröccsen. Nem a legjobb pillanatban, mindjárt indulnom kell a délutáni iskolába. – Te meg ne bőgj, mert két pofonnak leszel gazdája. Inkább hozz egy szál cigarettát! – fordul felém megvetéssel a pillantásában.*

Arcomon utat törnek a könnyek. A szavak benem rekednek.

– Zsófia, mi a baj?

– Kérlek... vigyél innen!

Bármiféle ellenkezés nélkül kivezet a teremből. Az autóban csak ülünk egymás mellett szótlanul. Hosszú percek telnek el így. Aztán nagy levegőt vesz, és vallomást teszek.

– Családon belüli erőszak túlélője vagyok. Az előbb a tányér összetörése emléketörést okozott. Többnyire tudom kontrollálni, de most nem sikerült. Ezt érdemes tudni rólam. És most menekülhetsz, nem fogok megharagudni. Már hozzászoktam.

– Mihez? – vonja fel a szemöldökét.

– A férfiak reakcióihoz. Vagy azt gondolják viccelek vagy egyszerűen nem hiszik el. De a lényeg, hogy nem kérnek kapcsolatot egy bántalmazott nővel. Semmilyen.

– És mi van akkor, ha én igen. – fogja meg a kezem.

– Nem is ismersz.

– Ezen könnyen segíthetünk: Mi a kedvenc színed? Volt gyerekkorodban háziállatod? – sorolja a sablonos már-már cikinek számító első randis kérdéseket, amiket jobb híján mondani szokott az ember, ha megakad a beszélgetés.

Sikerül oldania a hangulatot. Szinte beleremeg az autó annyira nevetek.

– A viccet félretéve. Szeretnék veled újra találkozni.

– Miért?

– Mert ugyan még alig ismerjük egymást, de azelőtt soha nem éreztem ilyet.

– Milyet?

– Azt, hogy otthonra találtam.

– Nem is tudom. – húzom el a számat.

– Szerintem semmi rossz nincs abban, ha együtt töltünk időt. Aztán meglátjuk, mi sül ki belőle. Olyan tempóban haladunk, ahogyan neked kényelmes.

– Hát jó. Próbáljuk meg. Lehetne, hogy egy ideig csak ketten legyünk... Még nem érzem magam jól, ha nyilvános helyen vagyok, és túl sok ember van körülöttem. Amíg meg nem halt az apám féltem attól, hogy rám talál haza ráncigál, és ott folytatódik minden, ahol abbamaradt.

Beleegyezően bólint.

Nem gondoltam volna, hogy egy rokonlátogatás ilyen bónusszal jár. Kár, hogy ki kell forgatnom a vállalkozásából ezt a kedves lányt. De az üzlet az üzlet, szükségem van erre a központi helyre, hogy terjeszkedni tudjak. A szüleim egyik ismerőse Tibor, állandóan azzal ugratott, hogy mit akarok ebben a poros kisvárosban, amikor Pécssett háromszor ekkora kiállítótermem is lehetne. Viszont miután ideutaztunk felmérni a terepet, elkezdte látni a lehetőséget a helyben. Még csak egy éve foglalkozom festéssel, ami ebben a modern világban haladokló műfajnak számít, de Tibor biztosított arról, hogy az elit rétegből hamar törzsvásárlókkal gazdagodhatok, ha a főutcán nyitok üzletet. Mivel egy kiadó hely sincs, utána jártunk, melyik tulajdonos veszteséges, a szüleim ismerőse úgy döntött pénzzel járul hozzá a vállalkozásom beindításához... Zsófia nyerne azzal, ha inkább eladná az üzletét, mintsem tovább fenntartsa. Már csak rá kell vennem, hogy eladja nekem.

Betartotta az ígéretét. Egyelőre kettesben töltjük az időt. Nálam, vagy a bérelt hotelszobájában tartózkodunk. Eltelik két hét, ami alatt alaposan megismerjük a másikat.

– Valamit még nem mondtam el.

– Figyelek. – suttogja a hajamba.

– Amikor az apám bántott mindig volt egy, hely ahova átmenetileg elmenekülhettem. A könyvtár szolgált menedékül. Az egy-egy óra, amit ott töltöttem csendben, nyugalomban, és biztonságban maga volt a SZABADSÁG. Amióta ismerlek van még egy hely, ami ugyanezeket az érzéseket váltja ki a belőlem.

– Mi az? – kérdezi mosollyal arcán biztat folytatásra.

– Az ölelésed, amikor veled vagyok úgy érzem nem érhet semmi baj, mert te megvéded minden rossztól.

– Jól haladtok Dr. Tarkával? – tereli másfelé a beszélgetést, és még szorosabban ölel, mint az előbb.

– Lassan, de biztosan.

A sírásba fulladt kávézóbeli első találkozásunk másnapján újra elmentem szakemberhez, akihez

korábban a traumámmal fordultam. Még emlékszem milyen volt, amikor az első ülésre mentem. A nap szikrázóan sütött, de engem nem tudott felvidítani a jó idő. Mindig jobban szerettem az esőt. Miután az önsegítő könyvekkel nagy eredményt nem értem el döntöttem úgy, hogy Dr. Tarka Mária segítségét kérem. Csodával határos módon valaki lemondta az ülést, és már azon a héten bekerültem hozzá. Tarka Mária a harmincas évei végén járó szakember volt. Amikor beszélt, még a hangja is mosolygott.

– Hogy van? – teszi fel a rutin kérdést, ez már a sokadik ülésünk. Bevallom mielőtt hozzá fordultam volna próbáltam gyógyítani magam, önsegítő irodalommal (inkább kevesebb, mint több sikerrel). Aztán bár segítséget kérni nem nagyon szeretek, mégis felkerestem őt, akinek egyik szakterülete a családon belüli erőszak. A trauma feldolgozásának elejétől hetente járok hozzá.

– Általában jól, de még vannak félelmeim.

– És pedig?

– Ugyan az apám szexuálisan nem bántalmazott, de fizikailag igen, és attól tartok, hogy ha még közelebb kerülünk egymáshoz ismét emléketöré-

seim lesznek. Félek, hogy nem leszek képes teljesen felszabadult lenni az ágyban, hiszen gyakran szorongok a múlt miatt. Emellett az is aggaszt, hogy mivel még csak egyszer voltam férfival a kevés tapasztalatom elveszi majd a kedvét tőle.

– Előfordult az első találkozásuk óta?

– Nem. Biztonságban érzem magam mellette. Már témáztunk az ágyban, de csak ruhában, amikor továbbmenne mindig megállítom.

– Szerintem ossza meg Áronnal, amit most velem, és keressenek együtt megfelelő alkalmat a partnerével a szeretkezéshez. Türelmes, megértő férfinak tűnik. Biztos vagyok abban, hogy ketten találnak megoldást.

Áron a parkolóban vár, ma vacsora után elvisz táncolni. Szinte hihetetlen számomra is, de én kérem, hogy mozduljunk ki, ideje hozzászoknom a többi emberhez. A vacsora isteni, a zene is fantasztikus, a bor még inkább. Egyik pohár italt gurítom le a másik után, és ezzel párhuzamosan szabadulok meg a gátlásaimtól. A csípőmet ringatom, újra meg újra Áronhoz dörgölőzöm, aztán megcsókolom. Egy pillanatra meglepődik a kezdeményezőkeszsgemen, de aztán ajkát az enyémre tapasztja. A világ

megszűnik körülöttünk, csak ő van és én. Amikor újabb pohár italt emelek el egy tálcáról óvatosan kiveszi a kezemből, és visszarakja.

– Zsófi, azt hiszem mára elég lesz ennyi. – finoman kézen fog, és kivezet a teremből. A karjában visz a szobájába, és az ágyra tesz. Ekkor magamhoz térek a bódulatomból, ajkamat az övére nyomom. Képtelen ellenállni, nyelveink szenvedélyesebb táncba kezdenek, pont úgy, mint én nem is olyan régen a parketten.

– Legszívesebben itt és most a magamévá tenénélek, de...

– Akkor csináljuk... kívánlak.

– ... nem lenne helyes. – fejezi be a mondatot.

– Most aludj – húz közelebb magához. – Reggel megbeszéljük, mi ütött beléd ma.

Mintha aszfaltoznának. Téves. A fejem megállás nélkül lüktet. Lassan kinyitom a szemem, próbálok rájönni hol vagyok, valamint emlékezni a tegnap estére: Ez Áron szobája, volt vacsora, sok tánc, és rengeteg alkohol. "Reggel megbeszéljük, mi ütött

beléd ma." Mintha ezt mondta volna mielőtt kidőlttem. Mit csináltam? Nem emlékszem. Az éjjeli szekrényen kávé, víz, aszpirin és egy üzenet vár. "Leugrottam reggeliért. Visszajövök, mire felébredsz." Majdnem kimondom hangosan, amire gondolok (Elkéstél.), amikor nyílik az ajtó.

– Jó reggelt! – teszi le a még meleg péksüteményt az éjjeli szekrényre.

– Lehetne jobb is. Széthasad a fejem.

– Tegnap eléggé jól érezted magad. Talán túlságosan is. Volt szexi tánc, meg egyebek... – kacsint rám pajkosan.

– Egyebek? Úgy érted, mi ketten, hogy te és én...?

– Nem. A csókolózásnál megálltunk. Rengeteget ittál. Szeretném, ha emlékeznél rá, miután megtörtént. Mi volt veled tegnap, Zsófi? Teljesen kifordultál magadból.

– Én csak... bátorságot akartam gyűjteni, legyőzni a gátlásaimat. Nincs túl sok tapasztalatom. Még csak egyszer csináltam. Legfőképpen viszont az tartott vissza, hogy félttem újra emléketövéseim lesznek. Az apám a nemi erőszakon kívül minden-hogy bántalmazott. Lehet, hogy soha nem leszek

képes felszabadultan viselkedni, ha a lehető legközelebb kerülünk egymáshoz. Gondoltam az alkohol segít, hogy fesztelen legyek. – feljebb húzom a mellkasomon a takarót, próbálva leplezni mennyire szégyellem magam a viselkedésemért.

– Értem. Ugye még emlékszel? Azt mondtam, mindent olyan tempóban csinálunk, ahogy neked kényelmes. Továbbá, én nem az apád vagyok. Bíz-hatsz bennem.

Helyeslően bólintok. Kezdem azt érezni, hogy megfogtam az Isten lábát ezzel a férfival. Meg sem fordul a fejemben, hogy a késsel, amivel most a kiflim vajazza, egy nap hátba szúr majd.

– Még három napot adok, se többet se kevesebbet. Minden dokumentum készen áll, hogy átvedd az üzletet. Nem értem a hezitálásod. Csak nem bele-szeretted ebbe a kisvárosi fruskába? – nevet a telefon túloldalán Gazdag Tibor. Rengeteget köszön-hetek neki. Nélküle valószínűleg maximum Pécs utcáin kereskedhetnék a festményeimmel.

– Gondoltam kiszórakozom magam vele előtte.

– Megértelek. Szende típus, de az ágyban biztos igazi vadmacska. A szerénkék mindig bevállalósabak. A határidő akkor is csak három nap. Rám rakja a telefont. Próbálom nem elhányni magam a tulajdon személyemtől. Tibor tökéletesen rátapintott a lényegre: beleszerettem Zsófiába. Ezért akartam húzni az időt. Sikertelenül. Ma este elmondom neki, miért maradtam a városban, ha egy életre meggyűlöl akkor is. Talán ő is szeret, és akkor közös erővel képesek leszünk megoldást találni a helyzetre. Hiszen a szerelem mindent legyőz, nem igaz?

Ma fog megtörténni. Érzem. "Estére valami különlegessel készülök." olvasom el kb. ötvenedszer Áron rejtélyes sms-ét miközben felhúzó a dekoltázsában merészen kivágott sötét rózsaszín ruhát, (legjobb barátnőm Evi segített kiválasztani). Már egészen elfelejtettem milyen, nem laza szabású göncöt felvenni. Már az estéről ábrándozom. Vajon gyengéd lesz, vad, vagy mindkettő? Ekkor dudál a taxi, amit értem küldött. Miután kiszálltam a kocsiból a Duna Hotel előtt (ahova már szinte hazajá-

rok, mert itt tartózkodik, amíg Paxon van) megcsörren a telefonom.

– Szia Kedves! A konyhában vagyok. Kövesd az illatokat.

– Szabad nekünk itt lennünk?

– Ma este, igen – nyújtja felém a fakanalat, hogy kóstoljak.

– Nem tudom, mi ez, de nagyon finom.

– Csirkemájás rizotto. Különleges étel, egy különleges nőnek.

Amíg befejezi az utolsó simításokat szemrevételezem mit alkotott eddig. Hidegtál sajtokkal, húsgolyókkal, mellette kétféle desszert: aranygaluska és somlói. Az előbbi személyes kedvencem.

– Mehetünk – veszi fel az előételt, másik kezét összekulcsolja az enyémmel. – A többit Feri felhozza később.

Meghitt csendben vacsorázunk. Amikor egy-egy pohár vörösborot kortyolgatunk a kanapén így szól.

– El kell mondanom valamit. Zsófi én...

Egy csókkal belé fojtom a szót.

– Bármilyen is az, várhat.

Beleegyezően bólint, és ezután már csak a testünk beszél. Mozdulataink eleinte finomak, óvatosak. Aztán amikor erősen a hajába markolva közelebb húzom magamhoz átvált szenvedélyesbe. A bőröm valamennyi négyzetcentiméterén érzem a száját, a kezét, és viszonzom a gesztusait. Olyan dolgokat próbálunk ki, amiket azzal az egy férfival sosem tettem meg. Gazdag a fantáziánk. Amikor a testünk összeolvad néhány örökkévalóságnak tűnő pillanatig úgy érzem, hiába a korábbi férfi, most váltam igazi nővé. Hiszen csak igazi férfi mellett lehetek az. Nincs nálunk boldogabb ember pár.

Zsófi-val töltöm a reggelt, aztán úgy döntök egész nap vele maradok. De elhatároztam, véghez viszem a tervem. Az ágyban reggeli után ajkával az enyémre keresi, és újra meg újra a magamévá teszem. Képtelen vagyok betelni vele. A kiadós ebédet követően felé fordulok összeszedem a bátorságom, és belekezek.

– Zsófi el kell mondanom valamit. – nem reagál, mert elaludt. Úgy tűnik ennek így kell lennie,

majd megtudja holnap, amikor átveszem az üzletet. Másnap reggel bár nem akar itt hagyni, de át kell vennie a friss árut beviszem az üzletbe.

– Látlak később. – kérdezi földöntúli mosollyal az arcán.

– Persze. – válaszolom vidámságot erőltetve magamra. Előbb, mint gondolnád. Teszem hozzá gondolatban. Délben már újra az üzlet előtt vagyok, az autóban ülök mellettem Tibor, de a lábaim nem mozdulnak. Egy "Majd én beszélek" kijelentést elengedve nagy lendülettel kiszáll a kocsiból. Ellentétben az előbbi hezitálásommal felvéve a tempóját követem, mihamarabb le akarom tudni a szituációt. Zsófi, mit sem sejtve, rendezgeti a polcokat. Arcán mosoly, olyan, mint egy földre szállt angyal. Rögtön eszembe jutnak az elmúlt napokban történtek: Szerény természete ellenére, valóban igazi vadmacska is tud lenni az ágyban. Összeillünk minden téren, mégis ellene szavazok. Hiszen minden álmunk nem válhat valóra, nem igaz?

– Üdvözlöm! Gazdag Tibor vagyok. Nem ismerjük egymást, de tudom, hogy jó ideje veszteséges az üzlete. Nekünk viszont a társammal szükségünk van egy helyre a saját vállalkozásunkhoz.

Ekkor előlépek, és Zsófi szemöldöke a homloka közepére szalad meglepettségében.

– Te?! – csak ennyit bír mondani, és olyan csendben, hogy alig lehet hallani.

– Zsófi, szeretnénk felvásárolni az üzleted. Akkora összeget fizetünk, ami jó ideig anyagi biztonságot biztosít.

Nem bír megszólalni. Csak áll földbe gyökerezett lábbal, és egyikünkről a másikunkra kapja a tekintetét. Aztán a másodperc törtrészára lehuntyja a szemét, majd hirtelen kinyitja.

– Hogy tehetted? – kérdezi hitetlenkedve.

– Én... el akartam mondani a napokban, de nem hagytad.

– Szóval én vagyok a hibás. Tessék. Itt van. A tiéd. Nem kell a pénzed. – mutat körbe, majd olyat tesz, amit soha nem néztem volna ki belőle. Képen töröl.

– Elmegyek oda, ahol igazán szabad lehetek. – kiviharzik az ajtón.

Itt ülök a vörös színű kényelmes bársony fotelben, és szívom magamba a csupa fa polcok, no meg a könyvek illatát. Tudom, hogy nem fog utánam jön-

ni. Hiszen az élet közel sem olyan, mint a romantikus filmek vagy a tündérmesék. Nem, garantált a boldog befejezés.

Még megengedem magamnak, hogy utoljára emlékezzem rá: A kisfiús mosolyára, a védelmező ölelésére, az ezredszer is kimondott "Most már minden rendben lesz."-re. Én bolond meg elhittem, hogy nem vagyok defektes, hogy engem is lehet szeretni. Hogy ő más. Hogy ő az igazi. Tévedtem. Egy báránybőrbe bújt farkas volt. Pont, mint az apám. Még jó, hogy nem vallottam neki szerelmet. Hiába-való fáradozás lett volna.

Veszek egy mély lélegzetet, és próbálok a random levett könyvre koncentrálni, amit az ölemben egyensúlyozok.

•

– Evi, hol van? – jobb ötlet híján Zsófi legjobb barátjától érdeklődöm telefonon arról, hogy hova bújt előlem.

– Nem mondhatom el. A lelkekre kötötte. Mit tettél vele? Teljesen kiborult.

– Kérlek... csak beszélni szeretnék vele. Evi sóhajt egy nagyot, majd így szól: – Oda ment, ahova akkor menekült, amikor az apja bántotta. Többet nem segíthetek.

– Köszí. – teszem le mosolyogva a telefont, mert már tudom is hol van: A könyvtárban.

Bármennyire is próbálok a szövegre koncentrálni nem megy. Állandóan csak a mosolyát látom, meg az égszínkék szemét. Még most is érzem az ölelését, a száját a számon. Vajon mennyi időbe telik majd az elfelejtése? Hogy is szokták mondani, ahány hónap, annyi év egy kapcsolat meggyászolása? Akkor csupán hat évembe fog kerülni, hogy ki-
verjem a fejből. “Semmiség.” Mivel elfordítottam a fotelt, nem látom, hogy valaki éppen most jött fel a lépcsőn. Aztán érzem, hogy az illető a vállamra teszi a kezét. Az érintés megnyugtató, ugyanakkor feszültséget is kiváltó.

– Hiba volt idejönnöd. Engedj el – rántom el magam a keze alól.

– Mi lenne, ha beszélnénk róla? Gyere menjünk egy olyan helyre, ahol a suttogásnál hangosabban

társaloghatunk. – nyújtja felém a kezét, de ahe-
lyett, hogy elfogadnám a mellem előtt összefonom
a karom. Védekezem, pont, mint régen.

– Erre előbb is gondolhattál volna.

– Tudom. Túlságosan hagytam, hogy Tibor be-
folyásoljon. Főleg a pénze. Amúgy elküldtem. Nem
kell sem ő, sem az anyagi hozzájárulása az álmom
megvalósításához.

– Miért nem?

– Mert csak rád van szükségem.

– Én nem tudok pénzt adni. Valóban nem túl
nyereséges a bolt mostanában.

– Hát még mindig nem érted.

– Mit nem értek?

– Emlékszel még arra, amit az elején mondtam.

– Soha nem éreztél ilyet. Otthonra találtál.

– Pontosan. Alig ismertelek még, de éreztem,
hogy ez több lehet futó kalandnál. Zsófi, szeretlek,
és leélném veled az életem. – fél térdre ereszkedik,
ahogy a romantikus filmekben szokták feleségül
kérni a hősnőt. Én azonban nem dőlök be a színjá-
téknak.

– Szép szavak. Volt időd megfogalmazni az el-
múlt fél órában. Hagyj békén. – fordítom ismét a

könyvre a figyelmem, bár biztos vagyok benne, képtelen leszek olvasni, amíg itt van.

– Ezek szerint te nem szeretsz.

– Az teljesen mindegy, azután, hogy hazudtál. Egy okot mondj, amiért megbocsássak.

– Itt a nyomtatvány, amiben felbontom a megállapodásom – nyújtja felém a papírt, és lehorgasztott fejjel várja az ítéletem.

Talán mégis csak megérdemel egy második esélyt. Kezembe fogom az arcát, és megemelem.

– Nincs több titok.

– Nincs. – sóhajt egyet megkönnyebbülten és ajkát az enyémre tapasztja. Amikor elválík egymástól a szánk egyszerre bukik ki belőlünk a vallomás:

– Szeretlek.

– Szeretlek.

Aztán újra úgy csókoljuk egymást, ahogy a sivatagban vizet találó ember merül el az Oázisban. Egymással oltjuk a szomjunkat.

– Ugye tudod, hogy elérted a célod? Megtanultad becsülni önmagad, és én ezért csak még jobban szeretlek.

Két héttel később elkezdjük átalakítani az üzletet, hogy Áron képeinek is jusson benne hely. Hiszem, hogy az új termék bevonzza majd a vevőket. Még voltam egy utolsó ülésen a pszichológusnál. Egyetértett a párommal abban, valóban az volt a lényeg, hogy megtanuljam becsülni önmagam, a szörnyűségek ellenére, amik történtek velem. Nem rágódom tovább a múlton, hiszen változtatni úgysem tudok rajta. Szeretem magam, és a férfit, aki melletttem maradt a nehéz időkben is. Végre nem a túlélésről szólnak a napjaim, elszakítottam a láncaim. Szabad vagyok. Megfizettem az árát.

Vége